

Z obsahu:

**Znovuobjevení
postní doby**

Je přímo nápadné,
s jakou naléhavostí
Maria při svých
zjeveních v tomto
a předchozím století
vzývá celý svět
k pokání a k postu.

– strana 4 –

**Pastýřský list našich
biskupů k postní
době 1997**

– strana 5 –

Síla modlitby

Bílá kronika...

– strana 6 –

Tři potřebné ctnosti

– strana 7 –

**Zadíráním k Arma-
geddonu**

Ale co je vlastně ten
Armageddon...?

– strana 8 –

Arménská církev

Misie v Arménii se
datují od 2. století
a od r. 301 vyznávají
křesťanskou víru
jako národ. Pokláda-
jí se za první křes-
ťanský národ.

– strana 10 –

Maria v Ježíšově skrytém životě

1. Evangelia poskytují málo a příliš stručné zprávy o letech, které strávila Svatá Rodina v Nazaretě. Svatý Matouš vypráví o rozhodnutí Josefa usadit se po návratu z Egypta se Svatou Rodinou v Nazaretě, ale neuvádí žádnou další informaci kromě toho, že Josef byl tesař. Naproti tomu svatý Lukáš uvádí, že Svatá Rodina se vrátila do Nazareta dvakrát a dodává dvě krátké poznámky o letech Ježíšova dětství před a po epizodě pouti do Jeruzaléma: Dítě rostlo v síle a moudrosti a milost Boží byla s ním a Ježíš prospíval na duchu i na těle a byl milý Bohu i lidem.

V těchto krátkých poznámkách o Ježíšově životě Lukáš pravděpodobně uvádí Mariiny vzpomínky, týkající se období hluboké intimity se Synem. Spojení Ježíše s Milostiplnou daleko překonává spojení, které normálně existuje mezi matkou a synem, protože je zakotveno do zvláštního nadpřirozeného stavu a je posíleno tím, že oba se zvláště shodují s Boží vůlí. Lze tedy udělat závěr, že atmosféra vyrovnanosti a pokoje v nazaretském domku a stále zaměřeni na plnění Božího plánu dodávaly spojení Matky se Synem mimořádnou a neopakovatelnou hloubku.

2. Maria si byla vědoma, že plní úkol, který jí svěřil Bůh, a to dodávalo jejímu každodennímu životu svrchovaný vý-

je často nedostatečně oceňované. Nicméně dlouhá léta, která Maria strávila v nazaretském domku, odhalují jejich nesmírnou schopnost ryzí lásky a tedy i spásy. Vždyť prostý život tolika žen v domácnosti vnímaný jako poslání služby a lásky má v sobě mimořádnou hodnotu v očích Boha.

A je možné bez nadsázky říci, že pro Marii nebyl život v Nazaretě ovládnán jednotvárností. Ve styku s Ježíšem, který rostl, se snažila pronikat do tajemství svého Syna tím, že jej kontemplovala a adorovala. Svatý Lukáš říká: Maria to všechno uchovávala ve svém srdci a rozvažovala o tom.

3. Všechny ty věci to jsou události, v nichž sama byla

s Ježíšem. K tomu je třeba poznamenat, že zvláštní aspekty Syna zůstávaly obyčejně zahaleny, Ježíšovo chování bylo příkladné, žil velmi podobně jako ostatní jeho vrstevníci.

4. Během třiceti let pobytu v Nazaretě Ježíš neodhaluje své nadpřirozené vlastnosti a nekoná zázraky. Po mimořádných projevech jeho osobnosti spojených s počátkem jeho kázání jeho příbuzní, nazývaní v evangeliích bratři, berou na sebe odpovědnost, podle jednoho výkladu, přivést ho domů, protože si myslí, že jeho chování není normální.

V důstojné a pracovité atmosféře Nazareta se Maria snažila pochopit prozřetelnostní osnovu Synova poslání. Předmětem zvláštní reflexe byla v tomto ohledu pro Marii jistě věta, kterou pronesl Ježíš v Jeruzalémském chrámu, kdy měl dvanáct let. *Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?* Když o tom Maria rozjímala, mohla lépe pochopit smysl Ježíšova Božího synovství a smysl svého mateřství tím, že se snažila zahlédnout v chování Syna rysy, jež zjevovaly jeho podobu s tím, kterého on nazýval Otcem.

5. Společný život s Ježíšem v nazaretském domku přivedl Marii nejen k tomu, aby postupovala vpřed na pouti víry, nýbrž také v naději. Tato ctnost, živěná a podporovaná vzpomínkou na Zvěstování a na Simeonova slova, objímá celý oblouk její pozemské existence, ale zvláště se cvičí ve třiceti letech učení a skrytosti, strávených v Nazaretě.

6. Mezi domácími zdmí žije Panna naději vynikajícím způsobem, ví, že nebude zklamána, i když nezná čas a způsoby, jakými Bůh uskuteční svůj příslib. V temnosti víry bez mimořádných znamení, které by ohlašovaly počátek mesiášského úkolu Syna, Maria doufá a očekává navzdory veškeré skutečnosti, že Bůh splní svůj příslib. Nazaretský dům v prostředí růstu víry a naděje se stává místem vysokého svědectví lásky. Láska, kterou Kristus chtěl šířit ve světě, se zapaluje už hned především v Matčině srdci. Hlásání evangelia božské lásky se připravuje právě v domácím kruhu, v rodině.

Když pozorujeme Nazaret a kontemplujeme tajemství Ježíšova skrytého života, jsme vybízeni, abychom znovu promýšleli tajemství naší vlastní existence, která, jak připomíná svatý Pavel, je skryta s Kristem v Bohu. Jde často o pokornou existenci, skrytou očím světa. Jde však o existenci, jež v Mariině škole může odhalit neočekávané možnosti spásy tím, že vyznačuje Kristovu lásku a pokoj.
(Podle Vatikánského rozhlasu)

Na závěr generální audiencie Jan Pavel II. pozdravil skupinu českých poutníků:

Chvála Kristu!

Srdečně vítám všechny poutníky z České republiky. Mám radost z vaší účasti na této audienci, která svědčí o vaší lásce ke Kristově církvi a oddanosti Petrově nástupci. Necht' tato cesta do Říma je vám všemduchovním osvěžením a novou posilou ve víře. Ze srdce vám žehnám.

znam. Prosté a nízké práce každého dne nabývaly v jejich očích zvláštní hodnotu, neboť je prožívala jako službu Kristovu poslání.

Mariin příklad osvětluje a povzbuzuje zkušenost tolika žen, které konají svou každodenní práci v domácnostech. Jde o pokorné, skryté a monotónně se opakující nasazení, jež

hlavní postavou i divákem. Počínaje od Zvěstování, ale především je to život Dítěte. Každý den důvěrného vztahu s ním je výzvou, aby ho lépe poznala, aby hlouběji objevovala smysl jeho přítomnosti a tajemství jeho osoby.

Někdo by si mohl myslet, že pro Marii bylo snadné věřit, když žila každý den ve styku

Upozornění pro čtenáře:

Mnohým z našich čtenářů přišlo vydání minulého a tohoto čísla s velkým zpožděním. Zpoždění nebylo zaviněno z naší strany, ale bylo způsobeno stávkou železničářů. Pošta po určitou dobu odmítala přebírat zásilky spěšnin, protože jejich odeslání bylo stávkou blokováno.

Liturgická čtení

1. čtení – Gn 9,8–15

Toto řekl Bůh Noemovi i jeho synům: „Uzavírám smlouvu s vámi i s vašimi potomky a se všemi živými tvory u vás: s ptáky, s veškerou krotkou i divokou zvěří země, se vším, co vyšlo z archy, se všemi živočichy země. Uzavírám s vámi smlouvu: Nic, co má tělo, nebude už zahubeno vodou potopy, už nepřijde potopa, aby zpusťovala zemi.“

Bůh dodal: „Toto je znamení smlouvy, které zřizují mezi sebou a vámi i mezi každým tvorem u vás na budoucí pokolení: Kladu do mraků svou duhu a ta bude znamením smlouvy mezi mnou a vámi. Když nakupím nad zemí mraky a v mracích se objeví duha, vzpomenu si na svou smlouvu, která je mezi mnou a vámi a mezi každým živým tvorem, který má tělo. Voda už nevzroste k potopě, aby zahubila každé tělo.“

2. čtení – 1 Petr 3,18–22

Milovaní! Kristus vytrpěl jednou smrt za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás smířil s Bohem. Byl sice usmrčen podle těla, ale podle ducha dostal nový život. V tom duchu šel a přinesl zprávu duším uvězněným. Oni kdysi nechťeli poslechnout, když Bůh v Noemově době shovívavě vyčkával, zatímco se stavěla archa. Jen několik osob, celkem osm, se v ní zachránilo skrze vodu. Voda, která (tehdy byla) předobrazem křtu, i vám nyní přináší spásu. Ne že by (křest) smýval špínu z těla, ale vyprošuje nám, aby bylo čisté naše svědomí, a působí to zmrtyvýchvstání Ježíše Krista.

On se odebral do nebe, je po Boží pravici a jsou mu podřízeni andělé, mocnosti i síly.

Evangelium – Mk 1,12–15

Duch vyvedl Ježíše na poušť. Byl na poušti čtyřicet dní a byl pokoušen od satana, žil tam mezi divokými zvířaty a andělé mu sloužili. Když byl Jan (Křtitel) uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obrátte se a věřte evangeliu.“

Myšlenka na neděli

POTŘEBA SAMOTY

Zamyšlení nad úryvkem Mk 1,12–15

Ježíš byl na poušti čtyřicet dní

Ježíš odešel ze svého domu, kde třicet let žil ve skrytu. Má před sebou nesmírné poslání, a přece se nevrhá do víru aktivity. I kdyby jej to jakkoliv lákalo, aby začal co nejdříve kázat zástupům a konat divy a zázraky, dává se poslušně a pokorně vést Duchem nikoliv k zástupům, ale na poušť. Jsi ochoten nechat se vést Duchem, i když tě povede zcela jinam, než kam tě to táhne a kam sis představoval?

Duch odvádí Ježíše do hluboké samoty a úplné odloučenosti. Jdi za ním jen tak tiše zpovzdálí, abys nerušil jeho usebranost. Jde sám, nic s sebou nenes, zanechává za sebou nejen lidi, ale i všechno pohodlí, všechnu vybavenost, všechny starosti i radosti, všechny záliby i obyčeje. Máš být svědkem, že právě v této dokonalé odloučenosti uprostřed písku a skal může nejlépe stanout tvář v tvář svému nebeskému Otci. Jeho spojení s Otcem odsouvá do pozadí i všechny tělesné nároky a potřeby. Začínají přísné čtyřicetidenní exercicie. Velikost a důkladnost této přípravy odpovídá velikosti a náročnosti úkolu, před kterým Ježíš stojí.

Ani ty nemůžeš načerpat pravé poznání a pravou sílu pro účinnou aktivitu nikde jinde než v samotě s Bohem. Je třeba vytvořit situaci, ve které může nerušeně mluvit jen Bůh a ty. To je pravé prostředí duchovní pouště, kam by i tebe rád zavedl Duch svatý. Důvěřuj mu a nehledej žádné výmluvy. Uznej, že je občas zapotřebí věnovat nitru a duši nejméně tolik pozornosti, jako se soustavně věnuje tělu. Pravým pokrmem duše je Bůh a důvěrná, soustředěná rozmluva s ním. Je to nejen setkání s Bohem, ale i se sebou samým. Jeho ovocem je důvěrné sblížení s Bohem, takže lépe poznáváš sebe i Boží vůli, abys ode vzdal sama sebe Bohu.

Ale i do této pustiny posvěcené dlouhou Ježíšovou přítomností, trvalým odříkáním a modlitbou vstupuje Satan. Musíš si zapamatovat, že zde na tomto světě není místa, kam by se ďábel nepokusil proniknout. Nediv se, že stále obchází a hledá, koho by pohltit⁽¹⁾: jak vidíš, nenechá na pokoji ani Božího Syna.

Proč přichází právě sem a právě v tuto chvíli? Tuší, že zde mu jde o všechno. Hluboký zážitek důvěrného společenství s Bohem může změnit poměr sil v jeho neprospěch. Chce naléhavě nabídnout svůdnou potěchu svého společenství. Přináší s sebou a představuje v té nejatraktivnější podobě právě to, před čím jsi odešel daleko na poušť. Umí se zachytit drápkem i na té nejsvětější představě. Potřebuje, aby ses ohlédl nazpět, abys aspoň na chvíli odvrátil zrak od vznešených Božích darů a začal je porovnávat s jeho oslnivě a nadměrně přitažlivě zabalenou nabídkou. Umí rozehrát své divadlo před tvou fantazií, umí zaktivizovat tvé vzpomínky a představy, tvé dojmy, dokáže dovedně využít i všechno to, čemu jsi dříve dovolil vstoupit do svého srdce. Může mít přímo u tebe společenství v tom, co nosíš sám v sobě ve svém podvědomí, protože jsi dříve nestřežil své smysly. Zvažuj dobře, čím vším si můžeš sám pro svou nekázeň a nevázanost nebo také z neuvážené laciné zvědavosti připravovat budoucí pokušení.

Ježíš, který je tu sám vystaven tíži ďábelských svodů, nedovolí, abys byl zkoušen nad své síly. Zaručil se ti, že ti postačí jeho milost⁽²⁾. I když Bůh dovolí, aby tě navštívil pokušitel, nikdy tě nenechává s ďáblem samotného. Nedáváš-li se slepě upoutat jen svůdnou podívanou, můžeš vidět i jinou společnost, společnost Božího anděla. Tvůj dobrý ochránce je s tebou i uprostřed divoké zvěře. Není o nic méně výmluvný a o nic méně aktivní než jeho protivník. Záleží ovšem na tobě, zda mu budeš věnovat náležitou pozornost. Úspěch jednoho či druhého závisí na tvém rozhodnutí.

Poděkuj Ježíši, že ti svým vlastním příkladem ukazuje, jak významné je umrtvování a odříkání. Nejde o samoúčelnou askezi, pokání se svým dobrovolným nepohodlím je bezpečnou cestou ke skutečné svobodě ducha. *Věř tedy evangeliu. Naplnil se čas, čiň pokání.* Je to výzva k celému světu i ke každému člověku zvláště. Dej se vést Duchem a těch 40 dnů, které ti nabízí před velikonoční slavností, využij podle Ježíšova příkladu.

Ukaž mi své cesty, Hospodine, veď mě ve své pravdě a uč mě, neboť ty jsi můj Bůh, můj Spasitel⁽³⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ 1 Pet 5,8;

⁽²⁾ srov. 2 Kor 12,9;

⁽³⁾ viz resp. žalm 24;

Znovuobjevení postní doby

Vzít na sebe kříž a následovat Ježíše

Obrat'te se...

Quadragesima je dobou obráčení k Pánu v trvalé modlitbě, bratrském sdílení a v dobrovolném postu. Je to příprava na velikonoční slavnost. V této druhé části bych chtěl hovořit o duchu pokání, který se v západní postní praxi stal zanedbávaným aspektem, který nicméně někteří věřící s radostí znovu objevili. Navzdory lákavým teoriím o osvobozeném životě, podle kterých bychom docela levně mohli záležitost pokání obejít, zůstává pravdou, že svět byl spasen jedině křížem. Ježíšovo zmrtvýchvstání je na hony vzdáleno tomu, aby kříž činilo zbytečným. Kříž dále ukazuje na pšeničné zrna, které může přinést bohatou úrodu, jen když odumře.

Pokání a láska

Také dnes může být svět spasen jen vítězným Ježíšovým křížem, který chce být spolenesem ode všech křesťanů. Ti největší Boží přátelé, svätci, kteří jsou teology velmi blízkými praxi, jsou všichni zajedno, každý svým způsobem, že odříkání má velký význam. Nejjednoznačnější výzva k obráče-

Je přímo nápadné, s jakou naléhavostí Maria při svých zjeveních v tomto a předchozím století vyzývá celý svět k pokání a k postu. Toto volání přijímají staré křesťanské země nerady, protože v důsledku přejídání ztratily zdravý smysl pro náboženskou askezi. Přistěhovalí muslimové nás svou důsledností přivádějí k úžasu.

Chápu, přehnané pokání a posty nesou s sebou nebezpečí určitých psychologických, tripičeských nebo masochistických úchylek; především labilní lidé potřebují mít jemný cit pro pravou míru. Víím také, že rekordy přehnaného umrtvování se mohou stát jakýmsi sportem, který zavádí k pýše. Člověk se může umrtvovat z radosti nad asketickými výkony nebo s tajným přáním, že si zaváže Boha svými zásluhami. Bible a jmenovitě Ježíš varuje před nebezpečím formálního a předstíraného postu, jak se to za Ježíšových dob projevovalo ve farizejském duchu.

Dnes však situace vypadá zcela jinak. V povolání a v hospodářském životě se všechno soustřeďuje na aktivitu, kariéru a úspěch. Zdrženlivost, pokora, odříkání jsou pokládány za slabost. Největší nebezpečí, které nás ohrožuje, je ztráta opravdového vnitřního života. Získat jej zpět – to je právě smysl křesťanského pokání.

Místo abychom nesli Ježíšův kříž, vyhýbáme se mu a spokojujeme se s tím, že jen mluvíme o ideálu kříže.

I svätci si byli vědomi, že láska je důležitější než obětí. Ale přesto se nedispensovali od umrtvování. Našli řešení v tom, že činili pokání, a to právě z lásky.

Neboť v podstatě jde opravdu o lásku. Jde o to odříci si něco z lásky. Především z lásky k Bohu a k Ježíši Kristu. Pokání je prostředek, jak se osvobodit od svých egoistických sklonů, přiklonit se k Pánu a ukázat, že mu ve všem dáváme přednost.

»Chci ti dát přednost, Pane, a proto si dnes odepřu to nebo ono, k čemu jsem velmi přivázan, abych ti tak dal najevo, že mi na Tobě záleží víc než na čemkoliv jiném. Stačíš mi jen Ty!«

Ale umrtvujeme se také z lásky k lidem. Tváří v tvář hrozbám, které tíží svět, tváří v tvář nouzovým situacím, které kolem sebe vidíme a které jsou doporučovány našim modlitbám, tváří v tvář materiálním i duchovním potřebám lidstva je zcela jasné, že k tomu málu, co můžeme a musíme sami udělat, musíme připojit dvojnásobek naléhavých proseb a obětí pro spásu všech, a to ve spojení s ukřižovaným Ježíšem.

Byli to opět svätci, kteří si takto počínali. Aby pro své bratry vyprosili milost obráčení, osvícení a posvěcení, modlili se, konali přímlyvy a přinášeli obětí, a to často až za hranice lidských možností.

Čtyři druhy pokání

Rozlišuji čtyři druhy pokání:

1. Nejdříve je to umírání sobě samému, které je od nás požadováno v podobě vyhýbání se hříchu v našem životě, v úsilí obráčení, především tam, kde jsme vystaveni pokušení. To je základní stupeň pokání, ale už sám o sobě představuje náročný program. Kromě toho sem patří věrné plnění stavovských povinností včetně přemáhání, které s tím souvisí.

2. Dále je to trpělivé přijímání a snášení nevyhnutelných námah a utrpení v životě. Říkám záměrně „nevyhnutelných“. Utrpení a neúspěchy nejsou dobrem samým v sobě. Když se jim vlastním úsilím a za pomoci druhých můžeme vyhnout, máme tak učinit. I tak zůstane spousta starostí a námah, které jsou nevyhnutelné, počínaje nemocemi až k nevládnému počasí a k různým protivenstvím. Místo stěžování, nadávání a planého kritizování obětujeme z lásky tyto nevyhnutelné obtíže. Tady se nám otevírá nevyčerpatelný poklad spoluúčasti na kříži.

3. Na třetím místě jsou vědomě zvolená a dobrovolně přijatá omezení z oblasti vyčutnávání našich svobod:

Je to skutečně pravda, že do každého kalichu musí být přimíchána kapka žluči, ale poznala jsem, že zkoušky přispívají k tomu, aby nás odpoutaly od země; dovolují nám, abychom se povznesli nad svět. Zde nás nemůže nic uspokojit. Jen tehdy, když si umíme najít trochu klidu, když jsme ochotni plnit vůli Boží... nebojím se jeho ran, protože právě v nejtrpčím utrpení cítíme, že je to jeho něžná ruka, co nás udeřila.

Sv. Terezie z Lisieux

ni a pokání zazněla přímo z úst Ježíše Krista: **Obrat'te se a věřte evangelium (Mk 1,15). Chce-li mě kdo následovat, zapřít sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne (Mk 8,35). Anebo: Tento druh démonů je možno vyhnat jen modlitbou a postem (Mt 17,21).**

zřeknutí se zbytečných uspokojení, nepotřebné zvědavosti, sebeprosazujících nápadů, bezdůvodných či dokonce urážejících pomluv v kruhu přátel atd. I zde se nám otevírají velké možnosti.

4. Konečně je to oblast dobrovolného umrtvování v tělesné oblasti. V takových případech si dobrovolně vybíráme nepohodlné situace, a to z lásky k Pánu a za spásu světa. Dříve patřila k takovému tělesnému odříkání zdrženlivost od masitých pokrmů v pátek. Snad byl tento druh postu oprávněně zrušen, ale jisté je, že tato zdrženlivost nebyla ničím konkrétním nahrazena. Tady je tedy pole, na kterém je na místě mluvit o postu.

Půst je akt odevzdání se Bohu

Půst je akt odevzdání se Bohu, akt důvěry v Boha, který má plný nárok na naše bytí. Bratr Klaus to krásně vyjádřil: „Pane, vezmi mi všechno, co mi brání přijít k Tobě.“ Začneme tedy u těla a konkrétně u našeho žaludku.

Půst osvobozuje, očišťuje, otevírá nás Bohu i našim bližním. Ukazuje nám velice prostým způsobem, že Bůh je Bohem. Že jeho slovo a jeho láska jsou naším prvním pokrmem, neboť ne samým chlebem žije člověk, ale každým slovem, které vychází z Božích úst (Mt 4,4). Snášet ty malé nepřijemnosti, které jsou spojeny s postem, to je pravé následování Krista. Ten stále se ozývající pocit hladu nám po celý den připomíná, že Bůh je Bohem. Přivádí nás k modlitbě a k solidaritě s těmi, kteří jsou na celém světě k hladovění donuceni, protože nemohou ani sáhnout po žádném pokrmu.

Postit se s radostí

Navrhujeme vám, zkuste v rodinách v určitý den, nejlépe

v pátek, postit se s radostí a respektovat přitom svobodu jednoho každého, aniž bychom jeden druhého odsuzovali v tom či onom směru. Můžeme vynechat jedno nebo i dvě jídla, nebo se člověk spokojí s tím, že si vezme jen suchý chleba ke kávě bez cukru, k polévce nebo třeba jen k čisté vodě.

Ti, kteří vzhledem k věku nebo k zdravotnímu stavu nemohou podstoupit „tvrdý půst“, najdou si i menší cesty k umrtvování: mohou se zříct oblíbeného pokrmu, nějaké přílohy či koření, mohou si odříct alkohol, hlučnou rádiovou kulisu, televizní podívanou. Především však bychom měli sebeomezením ušetřené peníze věnovat bratřím a sestrám, kteří jsou v nouzi. A čas takto získaný bychom místo zálibám či zahálce měli věnovat velkodušně Bohu nebo našim bližním.

Nemějme strach

Nebojme se nastoupit tuto cestu odříkání. Láska dělá umrtvování lehkým. „Z počátku“ se to zdá těžké, protože Odpůrce se snaží nás odradit. Ale „pak“ se dostaví vnitřní pokoj, radost, láska k Pánu a k našim bratřím. A tak jsme přežili svá úzkoprsá uspokojení! Těžký byl jen začátek.

Je třeba se usebraně dívat na Ježíšův kříž a nechat se od něho přitáhnout. Všechno ostatní pak přijde jako samo sebou a vykoná v nás úplné divy. Protože naše modlitby a pokání se spojují s utrpením Pána Ježíše na kříži a pomáhají zachránit svět, především jej chrání před okovy války. A to si přeje sám Bůh. Využívá naší ochoty nést Kristův kříž. Nedopustme, abychom zaspali Pánovo volání.

Přeji vám, bratři a sestry, svatou postní dobu a horlivou přípravu na velikonoční slavnost.

*V Namuru na svátek
Obrácení sv. Pavla*

Společný pastýřský list českých a moravských biskupů na 1. neděli postní 1997

Bratři a sestry!

Postní doba, která se před námi otevírá, je velikou šancí pro nás i pro naše okolí. Je totiž příležitostí k tomu, aby do tohoto světa, zmítaného tolika konflikty a spory, přibýlo více smíření. Záleží ale na každém z nás, jak svůj postní úkol pochopí a vezme vážně.

První čtení dnešní liturgie nám klade před oči velmi povzbudivý obraz, který je současně velkou výzvou. Bůh nechce záhubu lidí. Duha na obloze má být pro lidi i pro Boha znamením smlouvy, která nedovolí, aby potopa zahubila lidstvo, ať už budou chyby lidí jakékoliv. Nový zákon nám pak důrazně říká, že naše smíření je v Ježíši Kristu, v tom, který přišel kvůli nám a zemřel za nás. Boží království se přiblížilo, je uprostřed nás a v tomto království nemá hněv, zloba, uraženost a pomsta žádné místo. **Proto nás Písmo vyzývá: smiřte se s Bohem, smiřte se s bližním.**

Připravujeme se s celou církví na velké jubileum – na přechod do třetího tisíciletí. A papež Jan Pavel II. nás ve svém apoštolském listě Tertio millennio adveniente (Příchod třetího tisíciletí) velmi důrazně vyzývá k činům smíření. Křesťan nemůže čekat, až uznají své hříchy ti druzí, až přijdou jako první, až sami budou dělat pokání. Křesťan poznal Boží lásku, která odpouští jako první, a proto musí udělat první krok k odpuštění a smíření, ať už odezva na něj bude dobrá nebo ne. **Na křesťanovi je, aby začal sám u sebe uznáním vlastních vin. Ale nejen jich. On dělá zástupné pokání i za hříchy druhých, aby se připojil Kristu.**

Papež ve svém listě píše: „*Je rovněž správné, ... aby církev s jasnějším vědomím vzala na sebe hříchy svých synů ve vzpomínce na všechny situace v průběhu dějin, kdy se vzdálili od ducha Kristova evangelia a namísto svědectví života, inspirovaného hodnotami víry, poskytovali světu podívanou na způsoby myšlení a jednání, které byly skutečnými formami protisvědectví a pohoršení. I když je církev pro své spojené s Kristem svatá, nikdy nepřestává konat pokání: před Bohem a před lidmi vždy uznává za vlastní své hříšné syny“ (čl. 33).*

„*V průběhu tohoto tisíciletí, které se již chýlí ke konci, docházelo v církevním společenství mnohem víc než v prvním tisíciletí, leckdy ne bez viny z obou stran, k bolestným rozkolům, které otevřeně protirečily Kristově vůli a jsou pohoršením světu. Takové hříchy minulosti nám stále ještě bohužel dávají pocítit svou tíhu a přetrvávají jako mnohá pokušení dodneška. Je nutné je napravit a prosit přitom usilovně Krista o odpuštění“ (čl. 34).*

Tato slova nám mluví ze srdce. Kolik takových věcí z našich dějin je stále přítomno v myslích věřících i nevěřících lidí! Je zcela v duchu papežovy výzvy, aby v našich dějinách byla například léčena rána, stále přítomná okolo postavy mistra Jana Husa, aby byly léčeny a snad i vyléčeny jakékoliv jiné rány, které v naší historii vznikly! Jak důležité je usmíření vin, které souvisí s německou okupací a potom s odsunem německého obyvatelstva! Ani ta nejlepší prohlášení vlád a parlamentů nemohou mít sílu a účinnost poctivého *(Pokračování na straně č 12)*

Celostátní soutěž k miléniu sv. Vojtěcha v roce 1997 – literární část

Název: Svatý Vojtěch a sjednocená Evropa

Soutěž je vyhlášena Národním katechetickým střediskem, Školským referátem ČBK a Arcibiskupstvím pražským.

Organizátorem a iniciátorem soutěže je Arcibiskupství pražské a Křesťan. gymnázium v Praze 10, Olešská 2222. Soutěž je určena žákům a pedagogům základních a středních škol i jednotlivcům v následujících kategoriích:
Kategorie A 10–14 let (zákl. školy a nižší třídy gymnázií)
Kategorie B 15–20 let (střední školy a učiliště)

Témata: 1. Zpátky do křesťanské Evropy
2. Osobnost svatého Vojtěcha a jeho podivuhodná aktuálnost v současnosti
3. Nový, nebo jiný kontinent?
4. Památky svatovojtěšské úcty v naší vlasti
5. Askeze a pokání v Evropě 20. století

Soutěž bude probíhat ve dvou kolech:

I. Školní kolo, jehož vítězné práce pro různé literární formy odešlete do 3. 3. 1997 na adresu:

Křesťanské gymnázium, Olešská 2222, Praha 10.

II. celostátní kolo, kde zasláné vítězné práce vyhodnotí porota z řad literárních, církevních a pedagogických odborníků do 3. 5. 1997.

Poznámka: Jednotlivci, kteří nebudou mít možnost zúčastnit se soutěže na své škole, mohou poslat své práce individuálně na adresu Křesťanského gymnázia do **17. 2. 1997**, kde pro ně bude zřízena zvláštní komise a budou moci postoupit do dalšího kola. Literární forma je volná (např. úvaha, povídka, báseň, proslav, esej, apod.).

Maximální rozsah práce – 5 stran formátu A4.

Cíl soutěže: a) na pozadí národnostních konfliktů v Evropě minulosti i dneška vyzdvihnout záporné a trvalé hodnoty, na kterých je Evropa postavena;
b) různými literárními formami uplatnit tvořivost a fantazii a zároveň přimět mladé lidi k zamyšlení nad problémy, které přesahují jejich každodennost;
c) podpořit odbornou práci pedagogů v oblasti českého jazyka, literatury a dějin;
d) přispět k vyšší úrovni oslav miléniu sv. Vojtěcha a seznámit širší veřejnost s osobností druhého pražského biskupa.

Slavnostní vyhlášení vítězů a předání cen proběhne 2. 6. 1997.

Síla modlitby

17. července bylo na stadiónu v Recklinghausenu shromážděno 6 000 mladých. Seděli na travnaté ploše. Z reproduktorů zazněla výzva: „Kdo chce dát svůj život zcela k dispozici Bohu, ať si klekne!“

Celé množství výrostků se rázem ocitlo na kolenou. Ale dříve, než mohl moderátor pokračovat, přišla na pódium otřesná zpráva: V nedalekém Eurocampu přejel řidič dítě. Je ve vážném nebezpečí života.

Dr. Peter Reis seděl před svým obyčným přívěsem a jeho třináctiměsíční syn si hrál v trávě. Náhle couvající citroen najel na dítě. Přejel je od ramen až k pánvi. Pak jel opět dopředu, a protože uslyšel křik dítěte, zastavil, ale tak nešťastně, že hlava dítěte zůstala pod kolem. Lékař byl v mžiku u syna a potlačil vůz, aby osvobodil dítě.

To skýtalo strašný pohled. Na hrudi odřeniny, na zádech otlačený vzorek pneumatiky. Cestou k místu první pomoci viděl lékař, jak se oči dítěte obracejí v sloup.

Když mladí na stadiónu uslyšeli tuto zprávu, začali hlasitě volat k Bohu, aby zachránil ubohé dítě. Proud modliteb v různých řečech stoupal k nebesům... Matka i otec prosili o zázrak. Zasněžili život svého syna Bohu. Možná že je v jeho plánu povolání jej už nyní k sobě.

Výsledek lékařského vyšetření zněl zcela neuvěřitelně: žádné vnitřní krvácení, žádné zlomené žebro, žádná zlomeni-

na končetin, žádné poškození ledvin ani jiných orgánů. Rovněž tomografie hlavy potvrdila, že nedošlo k žádným vnitřním zraněním ani krvácením.

Lékaři nemají pro to vysvětlení...

Stadión přijal zprávu o výsledku s nadšením. Všichni jákali: Bůh vyslyšel naše modlitby! Radostná chvála nebere konce.

Doma v Holandsku nechal dr. Reis svého syna ještě jednou vyšetřit. Výsledek byl stejný: žádná zranění. Modřiny a boule se obdivuhodně rychle zahojily. Řekl: „Jsem přesvědčen, že v okamžiku neštěstí vstoupil Ježíš do Petříčkova života. On byl v prvních týdnech po neštěstí tak veselý, že v jeho očích bylo vidět světlo Ducha svatého.“

-sks-

Tři potřebné ctnosti

P. Dr. Jörg Müller je původním povoláním psychiatr. Jako kněz a lékař poznal velmi dobře úzkou souvislost mezi zdravím duše a srdce a zdravím těla. Letošní Nový rok oslavil v Medjugorje, kde pronesl kázání, které má platnost nejen novoroční.

Dejme se poučit od Panny Marie. To, co nám doporučuje na začátku nového roku, jsou tři ctnosti: učme se *diskrétností, vděčností a pokoře*⁽¹⁾.

Diskrétnost můžeme vyjádřit slovy evangelia: *... uchovávala to všechno ve svém srdci. Nechácala, ale diskrétně to uchovávala ve svém srdci. I její snoubenec byl diskrétní. Chtěl tiše odejít a vyhnout se skandálům a senzacím. ... Tato dvojice uměla být diskrétní, mlčelivá, což jsou ctnosti, které tak naléhavě potřebujeme. V době, kdy média a ilustrované listy se staly výkladní skříní banalit, protože žijí ze senzacechtivosti těch, kteří je kupují a konzumují a jsou dychtiví klepů a drbů.*

Diskrétnost má dvojí význam. Můžeme ji také nazvat *rozlišování duchů*. A to je pro nás velmi aktuální. Potřebujeme naléhavě umění rozlišovat duchy, protože Odpůrce proniká důmyslně všude a působí tam dokonalý zmatek. Křesťané jsou dnes připraveni věřit ve vzkříšení i v reinkarnaci. Ztratili důvěru v Boha. Chtěli by všechno převzít do vlastní režie. Ale Bůh chce, abychom se mu odevzdali a důvěřovali mu.

Druhou ctností je vděčnost. Udělal jsem zkušenost, že lidé, kteří jsou vděční, kteří se od rána do večera cvičí v děkování, neupadají tak snadno ani do deprese, ani do agrese. Vděčnost je nejlepším profylaktickým prostředkem proti depresivním a agresivním náladám. A tak se naučme říkat hned ráno: „Děkuji ti, Pane, za tuto noc. Byla strašná, vlastně jsem

oko nezamhouřil, ale TYS BYL U TOHO. Děkujme ustavičně bez ohledu na pocity. Vděčnost je rozhodnutí vůle, nikoliv nálada. Rozhodl jsem se, že budu ode dneška celý rok cvičit vděčnost, i když se bude zdát, že všechno selhalo. Protože Bůh je láska a ještě nikdy nic nepokazil.

Mějme plnou a oprávněnou důvěru, že nás povede i tento rok. Pak nemusíme mít žádný strach, i když bude všechno dopadat úplně jinak a různé „okliky“ nás budou unavovat.

K tomu všemu potřebuji třetí ctnost, a tou je pokora, zvláště výrazná ctnost Matky Boží. Pokora – to znamená ochotu ke službě, nikoliv nechuť ke službě. Někteří křesťané mají odpor ke službě. Je to někdy úděsné. JSOU TAK SAMI PRO SEBE, AŽ JSOU Z TOHO BEZ SEBE. My potřebujeme i kousek sebelásky. K pokoře patří také přijetí vlastní osobnosti, jejích stínů i předností. Znáte své přednosti? Víte, jaké hřivny jste dostali a jaké máte v tomto roce obzvláště uplatnit? Nikdo není bez nadání. Bůh všechno správně zařídil.

Nepotřebujeme horoskopy, karty, kyvadélka ani proutky nebo křišťálové koule. Je zde Ježíš Kristus, můj nejlepší přítel, a ten je stále se mnou. Nemusím se bát, i když ta trocha strachu tu vždycky zůstane. Ta zcela nevymizí. Ježíš řekl: „Ve světě budete mít úzkost.“ Ale protože je s námi, není důvodu k zoufalství.

Neboť tři vyjmenované ctnosti – diskrétnost, vděčnost

**Dobrota ve slovech
probouzí důvěru,**

**dobrota v myšlení tvoří
hloubku,**

**dobrota v činech vytváří
lásku.**

La Tse (4. stol. před Kr.)

a pokora jsou základem zcela jiné ctnosti, kterou budeme jako křesťané potřebovat, a tou je humor. Tím nemyslím jakékoliv vtipkování. Vtip je jen nevlastním bratrem humoru, často má pochybné kořeny a jepičí život. Humor je odevzdanost, kterou má ten, kdo si je jist, že všechno dobře skončí. Bůh je na mé straně a dovede k dobrému konci i to, co já nešikovně začnu. I poselství Panny Marie zde v Medjugorje jsou poselstvími, která směřují ke triumfu církve, který je před námi.

Slova přesvědčují, ale příklady táhnou. Postavme svůj život na skutcích. Aby si lidé začali říkat: „Podívejte se na ně, jsou tak klidní, optimističtí a plní humoru. Kde se to v nich bere? Že by to přece jen měli z kostela?“

Potkávám jako terapeut mnoho pacientů, kteří trpí právě proto, že jim chybí naše tři ctnosti. Buď je nemají, nebo je ani nechtějí. Někdy tu chybí i trochu odvahy, protože uplatnit dnes tyto ctnosti, to může někdy znamenat i určitou společenskou blamáž. My se můžeme zmýlit, znovu a znovu. Ale Bůh má nad tím vším svou ruku a dokáže přikrýt i naše chyby.

Nebojme se a vykročme s humorem. Naše dobrá nálada má svůj základ v Bohu, který je plný humoru. Přeji vám po celý rok naše tři ctnosti a k tomu dobrý humor. ▽

*Jörg Müller
překlad -Iš-*

⁽¹⁾ V němčině názvy všech těchto tří ctností začínají písmenem „D“. V originálu se proto hovoří o *třech „D“* (pozn. překl.).

Rostoucí hrozba satanských sekt

Vatikánský list *Osservatore Romano* uveřejnil článek, ve kterém Giuseppe Ferrari, sekretář „Skupiny pro shromažďování údajů o sektách“ upozorňuje na nebyvalý rozmach satanských sekt ve světě. Kult ďábla se v současné době šíří ve světě mnohem rychleji, než to církev předpokládala. *Osservatore Romano* bude tomuto problému věnovat celou sérii článků.

„V dnešní společnosti překvapivě stále vzrůstá počet příslušníků satanských sekt, množí se účast na iniciačních obřadech, vyvolávání démonických bytostí i osobní úcta k ďáblu, což potvrzuje šíření myšlenek ze satanského prostředí.“ Vatikánský deník se dále zamýšlí nad cestami, které vedou lidi do těchto sekt. Jako hlavní se uvádějí: „časté návštěvy prostředí ezoterických, magických a okultních.“ Dále je to „účast na spiristických seancích, kde se vyvolávají zvláštní bytosti a při nichž není obtížné vyvolat démonické duchy a přijít do styku, případně se přímo účastnit satanských rituů“, „styk s mágy a s černou magií“, v neposlední řadě je to „přitažlivost modloslužby, kterou demonstrují někteří rockoví zpěváci, jimž je dovoleno poselstvími svých písní rouhat se Bohu, vyzývat k sebevraždám, k vraždám a k násilí, k sexuálním perverzím, požívání drog, nekrofilii a k zatažení do satanismu“.

Vatikánský list upozorňuje, že „působení Zlého se projevuje především ve vyhoceném odporu k Bohu, k Ježíši Kristu, k Panně Marii a ke všem svatým věcem“. I když se zdá, že „toto zlo nabývá vrchu na dobrem“ autor článku připomíná slova Jana Pavla II.: „Nebojte se!“ a vyzývá k prohloubení důvěry ve vykupitelské dílo Ježíše Krista.

-ire-

Zadíráním k Armageddonu

Zadrhávání je zcela přirozené pro všechny člověkem řízené systémy. Nemůže většinou postřehnout složitost dějů, a proto občas někde něco zaskřípe. Je-li „řídící orgán“ opatrný, zadrhnutí si nedovolí přehlédnout. Co nejrychleji je odstraní. Drhnutí a tření vůbec jsou vždy neproduktivní ztráty a někdo za ně musí zaplatit.

Není-li ale řídící orgán na svém místě, zanedbá-li povinnou péči a opatrnost a nechá-li systém přehřívát ztrátami třením, dochází nevyhnutelně k zadírání a nebezpečí kolapsu funkce.

To se právě děje ve světové politice, do které se přechytlívalí multimiliardáři usmysleli zasahovat, či dokonce řídit ji globalisticky. Přimělo je k tomu domnění, že za peníze je možné si koupit všechno, a nevšimli si, že je rozdíl mezi bezuzdným okrádáním (které tak dobře ovládají) a poctivou tvořivou prací, vůbec nutnou k životu.

A tedy nakoupili politiky. Čistě tak jak předtím nakoupili ředitele svých bank, ústavů a továren. Jenomže řízení států je trošičku složitější a složitost světa nelze zvládnout od jednoho stolu ani s nejdokonalejšími počítači. V podnicích všeho druhu existuje příkazný systém

a zaměstnanecké nevolnictví. Tam se musí dělat, co nařídí pán. To je ale jen mikrosystém v poměru k celé společnosti.

Aby se zmocnili tradičních trůnů, vymysleli v politice demokracii, ale to má čertovo kopýtko. Obejít občana, který se naučil přemýšlet, despotic-kým příkazem není tak jednoduché jako v podniku. Občan, i když dokonale zmanipulován(!), začne časem čichat, že vše není takové, jak se mu předkládá, začne vidět trhliny a zmetky. Snaží se je někdy sám napravovat, ale když vidí, že krunýře hrochů manipulace neprorazí, začne být neposlušný, či spíše začne na všechno kašlat. To se, jak víme, stalo už za socialismu, a proto (a jen proto) došlo k těm sametovým změnám „pádem“ socialismu.

Nyní se ale stalo něco podobného snad poprvé v dějinách parlamentární demokra-

cie. Minulého roku volič nešel k volebním urnám. Politika se mu „stala putýnkou“, a to ve světovém měřítku. V USA volila prezidenta sotva čtvrtina voličů, volby do senátu České republiky se zúčastnilo něco okolo třetiny občanů. V zemi tradičních občanských demokratických způsobů, ve Velké Británii, šlo do komunálních voleb mezi 16 až 26 % voličů.

Největší nezájem ale prokázali Britové o doplňovací volby do Evropského parlamentu. K urnám se dostavilo jen 11,4 % občanů (The Daily Telegraph ze 14. 12. 1996) a zvolený poslanec tedy představuje vůli jen asi 6 % voličů!

Nezájem můžeme vidět potvrzený hlavním titulkem na první straně The Daily Telegraph z 10. ledna 1997: „Britové se obracejí proti Evropě“. V článku se statistikou dokládá, jak se britský občan od roku 1995 začal výrazně obracet proti Evropské unii. Už jen 4 % je většina těch, kteří jsou pro to, aby Spojené království v EU vůbec zůstalo. Není zájem o politiku tohoto druhu.

Demokratická většina v zemích s parlamentární demokracií nesouhlasí vůbec s tím, co vládcové dělají, a vládcové to vědí. Dostávají se do izolace. V Rusku vládne napůl mrtvý Jelcin, v USA zcela zkorumpovaní Clintonovi. Střední východ vlivem sionistické politiky je a bude i nadále v patové situaci. Pan Arafat navštívil sice před Vánocemi Vatikán a pan Netanjahu to plánoval na konec ledna, jako by cítili, že jedině Ježíš je cesta. Sami ale nemohou couvnout od Starého

Nebylo by třeba žádných poučení, kdybychom nechali promlouvat své skutky. Nebylo by žádných pohánů, kdybychom byli opravdovými křesťany, kdybychom dodržovali Boží příkazy, kdybychom snášeli křivdy a ublížení, kdybychom nadávky odpláceli požeňáním a zlo dobrem. Nikdo by nebyl tak nedůtklivý, že by nepřijal pravé náboženství, kdybychom tak všichni žili.

Ale my uctíváme peníze zrovna jako oni, dokonce ještě více, ze smrti máme strach jako oni.

Bojíme se chudoby jako oni, nemoc snášíme hůř než oni.

Za poctami a vysokým postavením se honíme jako oni, stejně jako je nás trápí lakota.

Jak je chceme přesvědčit o své víře?

Zázraky?

Zázraky se nedějí.

Svým chováním? Ale to je špatné.

Láskou? Nejsou vidět ani její stopy.

Proto se budeme jednou zodpovídat nejen za své vlastní hříchy, ale za všechny škody, které jsme svým chováním způsobili.

Kdy už přijdeme k rozumu? Probud'ťme se!

Sv. Jan Zlatoústý (†407)

zákona a koránu, takže skutečné a reálné řešení není možné, ať se podepíše třeba padesát deklarácí a dohod podporených miliardářským potencionálem židovského „lobby“ v USA.

Současná oslavovaná dohoda o odchodu izraelských vojsk z okupovaných území jen koloruje absurdnost „mírového“ počínání. V Hebronu žije asi 130 000 původních palestinských obyvatel a jen asi 400 nových osadníků Izraelců, převážně bojových sionistů. Přesto jen 80 % města se dostává pod přímou správu Palestinců. Kde

Dobré staré časy

„Za našich dobrých časů“, tak mohou vyprávět dědové svým vnukům při pohledu na dnešní poštu, „stál dopis 20 haléřů a pohlednice 10 haléřů. Balíček se dal poslat za korunu. Za to přišla pošta nejméně jednou již ráno, a když bylo třeba, podruhé odpoledne. Jen na konci týdne byly intervaly delší. Když se hodil pilný dopis do schránky na poště nebo na nádraží, mohl si být člověk jist, že adresát jej dostane příští den ráno.“

Bohužel, pošta se stále více rozvíjí směrem ke stále dražším službám, které jenom vytahují zákazníkům z kapsy peníze. Navzdory vší elektronizaci stává se z ní stále více »hlemýždí pošta«.

„Ja, ja, vzdychá dědeček, když vypravuje o kouzelné rychlé poště, „tenkrát ještě pošta byla na to, aby sloužila lidem. Listonoš donášel věci důležité, dobré, bolestné, nepříjemné úřední, a jindy zase mezilidské, ano někdy plné lásky a velice významné“. „Tedy jsme jako děti našim prarodičům ještě děkovali za každou tabulku čokolády k narozeninám pohlednicí za 10 haléřů a na ní bylo napsáno plno milých zdvořilých slov úhledným, čistým a čitelným rukopisem, ve kterém nebyla žádná pravopisná chyba...“

A i nad tím mohou dnešní vnukové žasnout s otevřenou pusou.

Christa Meves

je poměr? Židovské uměle vytvořené enklávy (silně vyzbrojené a i nadále vojensky ochraňované!) zůstávají a nemohou nebyt i v budoucnosti ohnisky neklidu. I sebemenší „ubližení“ Izraelcům umožní zásahy Izraele nejtěžší bojovou technikou na jejich ochranu. K čemu tedy slavnostní dohody? Komu má Palestinec, ale i samotný Žid věřit, když se vytvářejí takovéhle umělé potencionálně nebezpečné situace?

Vládcové celosvětově si udělali zákony, které jim osobně zaručují pohodlnou obživu a sladký život. Jsou nekritizovatelní. Zákony umožňují nekonečné okrádání občanů. Půjčování na vysoká procenta, úroková míra 20–30 % půjček není nic jiného než legalizované okrádání. Lichva, která rozměňuje hodnotu skutečné práce. Socializace, znárodnění a nyní privatizace byly a jsou systémy jen a jen navržené pro okradení celých národů. Pády bank nejsou ničím jiným než likvidací stop po praní špinavých peněz a okradení nezkušených. Páni poslanci EU si odhlasovali postavení nového paláce v Bruselu za 1,2 miliardy £, kde jen např. hygienická jednotka (vana a sprcha) bude stát 13 000 £. A podobný „paláček“ bude za stejné peníze ve Strassburku (The Sunday Times z 12. 1. 1997). A tak bychom mohli dlouho vyjmenovávat.

Zákony podporují vraždy neviných. Odvažují se tvrdit, že všechny parlamenty a vlády, které odhlasovaly benevolentní potraty, jsou zločinné, a podle toho si vyslouží své apokalyptické tresty. Zákony zasahují do práv rodiny na výchovu svých vlastních dětí.

Zákonů se vyrábějí na tuny, ale spravedlnost přestala téměř existovat.

Ve Zjevení sv. Jana (Zj 16,16) se mluví o Armageddonu

a tradičně se vykládá, že zde vznikne symbolicky poslední zápas dobra se zlem.

Ale co je vlastně ten Armageddon (hláskováno podle našich původních biblických překladů a mezinárodně)?

Zeměpisně je to „vrch nad městem Megiddo“ (Harmageddon), který naši novější katolíci překladatelé Bible nazývají Harmagedón. Město Megiddo leží asi 30 km vzdušnou čarou jihozápadně od Nazareta. Historicky to bylo strategické místo střežící průsmyk v pohoří Karmelu a došlo zde k mnoha biblickým bitvám. Dnes Izrael do města umístil hlavní věznic pro palestinské vlastence, kterých je v celé zemi internováno asi šest tisíc. Pro rok 2000 zde pan Netanjahu plánuje tzv. tematický park o konci světa. Je to čistě komerční záležitost, protože se očekává k roku zlomu tisíciletí velký příliv turistů do Svaté země a toto bude jedna z atrakcí. Nevím, bude-li celá záležitost postavena jako věc k zamyšlení, či zda si z Apokalypsy chtějí dělat legaci. Zdá se ale, že si nevšimli, že konečný Armageddon svým počínáním podněcují, a všichni zúčastnění hráči k němu vydatně napomáhají...

Každopádně nebude škodit, když se zatím zamyslíme nad Starým zákonem, proroky Ezechielem (Ez 38,21) a Izaiášem (Iz 34,2–8), jejichž výroky se k tematice prý vztahují.

Svatý otec Jan Pavel II. je přesvědčen, že vstupujeme do epochy Apokalypsy (The Sunday Times z 22. prosince 1996, str. 7). Kdo může být k takovému prohlášení více povolán?! Vždyť je to on, kdo jako jediný z mocných zná poslední fatimské tajemství, tak jak mu je sdělila vizionářka sestra Lucie. †

Dr. Bohumil Koblíha
Londýn 17. 1. 1997

Nedostatek hodnot a tajemství života

Ve své promluvě k modlitbě Anděl Páně v neděli 26. ledna hovořil papež o zarážející absenci životních hodnot, která se projevuje jak v chování jednotlivců, tak kolektivů.

Mnoho lidí, kteří se zamýšlejí nad situací dnešního světa, je zmateno a dospívá k tomu, že dává najevo svou úzkost. Když pozorujeme a uvažujeme o některých lidských činech posledních dnů, vidíme za nimi strašnou prázdnotu bez smyslu života.

Nemůžeme se neptat po příčinách, cítíme, že potřebujeme někoho, kdo by nám pomohl odhalit tajemství života a dovolil nám podívat se do budoucnosti s nadějí.

Jan Pavel II. pak poukázal na to, že lidé, kteří měli v Bibli takové poslání, nazývali se proroci. I Ježíš se jevil svým současníkům jako prorok. Ježíš vyslovil definitivní slovo o člověku, o smyslu dějin a církve nám je znovu překládá ve stále nové důvěře. Ona ví dobře, že toto slovo jediné je schopno dát plný smysl lidskému životu.

Někdy se může zdát, že Ježíšovo proroctví je nepohodlné, ale vždy je uzdravující. Kristus je skutečně znamením, kterému se odpírá (Lk 2,34), protože se dotýká samotných hlubin duše, žádá nás, abychom mu naslou-

chali a především požaduje obrácení srdce.

Po modlitbě Anděl Páně pozdravil u příležitosti Světového dne malomocných sdružení italských dobrovolníků UNITALSI, kteří pečují o malomocné, pozval je, aby svou práci konali se stále větším zápalem lásky pro člověka a opírali se o vytrvalou modlitbu. Všem malomocným poslal své požehnání.

Na závěr pozdravil 8000 mladých Italů své římské diecéze, kteří jej přicházejí pozdravit vždy poslední neděli v lednu. Vzpomněl přitom na své novoroční poselství k Světovému dni míru, při kterém jej vždy doprovázejí dva mladí lidé. Ti pak vypouštějí z okna holubice jako symbol míru a přátelství mezi lidmi a národy.

Bohudíky, letos holubice odletěly, někdy zůstávají uvnitř v mé pracovně, dodal papež vesele.

Pak jedna pracovnice Kato-lické akce přečetla z okna své poselství. K tomu papež na závěr řekl: Je to asi vůbec poprvé, co mladá žena promluvila z tohoto okna. VIS

Charizma hnutí neokatechumenátu

24. ledna přijal papež 400 katechistů a moderátorů hnutí Cesta neokatechumenátu, která slaví 30. výročí svého založení na hoře Sinaj. Výsledkem hnutí jsou vnitrocírkevní společenství a skupiny, které přinášejí krásné plody obnovy v duchu II. vatikánského koncilu. Papež znovu připomněl, že v dnešním tak hluboce sekularizovaném světě se nová evangelizace jeví jako pevný základ. **Všechna hnutí v církvi, která se vyzna-**

čují misijním elánem, jsou využívána, aby se v přípravě na Velké jubileum angažovala v duchu společenství a spolupráce. V r. 1998, který je zasvěcen Duchu svatému, budou mít tato hnutí místo, aby pod vedením papežské rady pro laiky podala své svědectví.

Na závěr doporučil hnutí neokatechumenátu církevně-právní uznání, které potvrdí autenticitu jeho charizmatu. VIS

Arménská církev

Arménie je horská výšina v severní části Přední Asie mezi jižním okrajem Kavkazu, východním Taurem a řekou Eufratem. Arménie patří politicky z části Turecku, z části Iránu a z části patřila Rusku (1936–1991 svazovou republikou SSSR), od r. 1991 je nezávislou republikou. Díky persekucím v posledních stoletích, především ze strany Turecka, jsou Arméni roztroušeni po celém světě. K arménské pravoslavné církvi patří asi 4,4 mil. duší.

Církevní celky arménské církve se nazývají katolikáty. Nejstarším katolikátem je Kilíkcie se sídlem v Sis (zal. 1294). Největší katolikát má sídlo v Ečmiadzinu, 30 km jižně od Jerevanu, kam se nejvyšší kathedikos přemístil r. 1441. Ečmiadzinu se říká „arménský Vatikán“. Spadají pod něj věřící Arménské republiky (3,4 mil.), Evropy (260 tis.) a Ameriky (500 tis.). Pod kilikijský katolikát patří věřící ze Sýrie, Libanonu, Kypru, Kuvajtu a Iránu. Dále má arménská církev patriarcháty v Cařihradu (1458) a v Jeruzalémě (1311). (Z hlavního města Kilíkcie Tarsu pocházel sv. Pavel.) Za sovětské vlády existovaly mezi katolikáty v Ečmiadzinu a Kilíkii napětí, která byla před dvěma roky urovnána.

Misie v Arménii se datují od 2. století a od r. 301 vyznávají křesťanskou víru jako národ. Pokládají se za první křesťanský národ. Podle velkého misionáře sv. Řeho-

Rukopisný kalendář z roku 1441.

ře Iluminátora (†325) se arménská církev nazývala také „gregoriánská“. Sv. Řehoř II. pokřtil krále Tiridata, který prohlásil křesťanství za státní náboženství.

Koncili v Chalkedonu (451)⁽¹⁾ se arménská církev neúčastnila, protože byla ve válce s Persií. Odmítla však Eutychovo monofyzické učení, nicméně rok 451 platí za rok, kdy se arménská církev odloučila od všeobecné církve a patří od té doby mezi tzv. starovýchodní církve (spolu s koptickou, syrskou a etiopskou církví). V době

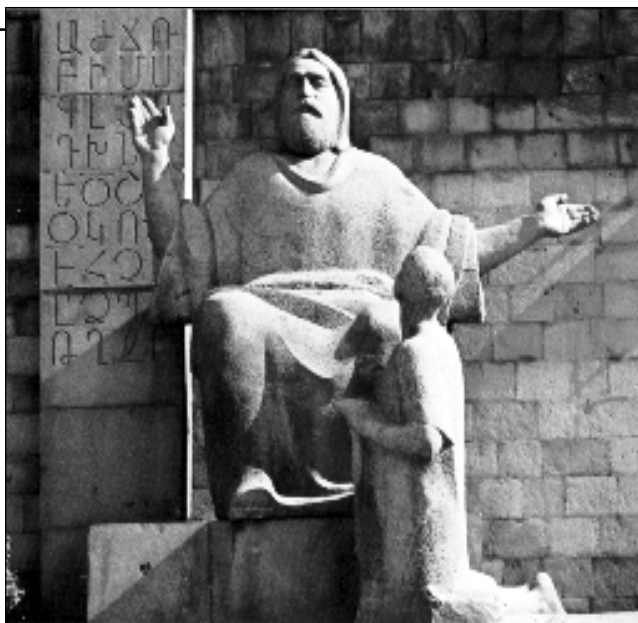
křížových výprav se arménská církev otevřela západním vlivům a uznala Římem požadované dogmatické, liturgické a církevně-právní úpravy. V důsledku unionistických snah v 15.–19. století se část věřících připojila k Římu (asi 100 tis.).

V arménské církvi je bohatá mariánská úcta. Již v 7. století vyznávala tato církev formálně tajemství nanebevzetí Panny Marie. Marii uctívá arménská církev jako „vždy Pannu“ „Oltář Ducha svatého“, „Místo odpočinku Nejsvětější Trojice“.

Panna Maria je „ze všech nejsvětější, plná milosti, nedotčena žádným hříchem ani hříšnou žádostivostí“, „ohněm střeženou a pro všechny nepřátele nedostupnou hradbou, kterou zbudoval sám Nejvyšší“. Je naší „Smiřitelkou“ a „Služebnicí velkého mystéria spásy“, „Účastnicí utrpení svého Syna“. Protože „nesla ve svém náručí toho, před nímž stojí v úctě nebeští duchové, je Královnou světa a ustavičnou Přímiluvkyní za všechny, Rozdavatelkou milostí, Zprostředkovatelkou práva a milosti.“

Mešní liturgie, nazvaná podle sv. Atanáše, představuje v dnešní podobě směs maloasijských byzantských prvků a latinských vlivů. Liturgický zpěv je jednohlasy a připomíná gregoriánský chorál. Hymnické zpěvy se přednášejí během oblékání k liturgii, na počátku mše katechumenů, při ceremonii lámání a míchaní darů a během přijímání (patarag).

V denní modlitbě výrazně figuruje Panna Maria. Je tu obdařena těmi nejkrásnějšími tituly. Je zývána jako Pomocnice ve všech záležitostech jako je odpuštění hříchů, mír, láska a spravedlnost, denní obživa, jednota církve, lítost, mravní obnova a duše zemřelých.

Pomník Mesropa Maštoce, který v pátém století postavil arménskou abecedu, která se používá dodnes.

Velice bohatý je arménský mariánský hymnář, který obsahuje jednak slavnostní hymny s velkým bohatstvím melodického rozvoje, jednak jednodušší, které mají také ráz živých rytmických recitací.

Nejstaršími chrámy jsou v Ečmiadzinu (484) a v Tekoru (486). K poutním místům patří mariánský klášter Angeg (Vaspukaran). V zahradě kláštera je horký pramen, ve kterém se poutníci koupali, aby získali

Mezi knihami, které se dochovaly až do dnešní doby je i Bible z roku 1658.

zdraví. Rozdával se zde také posvěcený olej proti nemocem. V minulém století sem putovali také četní Turci a Kurdové. V Kilíkii přitahuje věřící „Panna Maria od pramene“ v blízkosti Tarsu. Jiným místem je Institut Nanebevzetí Panny Marie v Bzommaru v Libanonu. Jsou zde zaznamenány a doloženy zázraky⁽²⁾. Milostný obraz Panny Marie Bolestné obdržel patriarcha Artsivian r. 1743 v Římě jako dar.

Arménská církev má dnes dva řeholní řády, jeden mužský a jeden ženský. Arménské písmo vytvořil kolem r. 400 Mesrop-Maštotz. Uchovala se bohatá literatura mariologická, homiletická a apokryfní. Originálním textem je např. dopis Řehoře Arcouni z r. 557 k svátku Očišťování Panny Marie (Hypapante), který byl slaven nikoliv 2., ale 14. února, ve kterém se popisuje zázrak, který Panna Maria učinila na Sionu, nebo slavná homilie o Panně Marii od Řehoře z Nareka (†1003), která byla publikována v Benátkách v r. 1827. Slavný je ečmiadzinský evangeliář z r. 989, ve kterém jsou iluminace Zvěstování početí Zachariášovi, Zvěstování Panně Marii (anděl má velké černé oči) a Klanění Tří králů. Mezi rukopisy miniaturistů, z nichž nejslavnější byl Toros z Taronu, je mnoho trůnicích madon s Dítětem na klíně a kojících Madon.

-ire-

⁽¹⁾ Na tomto koncilu byla proti monofyzitům potvrzena nauka, že jedna božská osoba Božího syna spojuje v sobě dvojí přirozenost. Marii jako Matce jediné osoby tím náleží právem titul Bohorodička.

⁽²⁾ Terzia, M.: Das armenische Kloster von Bzommar, 1949, Achekia, Gr.: Noticessur les trois images miraculeuses du Cuvent Ar. Cath. de Bzommar. 1930.

Kde vzít skutečnou míru

Čísla a počítání čísel jsou namnoze určující pro náš kalkulující svět jak v oblasti vědy, tak v oblasti obchodu. Slouží k měření, a tím k poměřování toho, co chceme ohodnotit. Z latinského odvozené slovo *calcularre* (počítat) má co do činění s kamínky (*calculi*), se kterými se dají provádět počty.

Dnešní možnosti gigantických měřicích systémů, které umožňují jak v makrokosmu (vesmír), tak v mikrokosmu (nejmenší částičky hmoty) dosahovat stále větší přesnosti výpočtů, vytvořily mýtus, že skutečnost tvoří jen to, co je měřitelné a co se dá převést do řeči čísel. Tuto víru, že skutečnost leží jen v oblasti měřitelnosti, zavedl ve filozofii směr pozitivizmu od A. Comta a historik umění Henry Thomas Buckle (1821–1862) jej aplikoval na historický vývoj.

To se může hodit pro stvořený hmotný svět, nikoliv však pro člověka, který byl stvořen skrze Boží milost k Božímu obrazu se svou svobodou a odpovědností. *Ale vy nežijete podle těla, nýbrž podle Ducha, jestliže skutečně ve vás přebývá Duch Boží*, říká sv. Pavel v listu k Římanům (8,9). Skutečnost hmotného světa je v zásadě dostupná našemu rozumovému poznání a máme si ji také svým poznáním podrobovat. *A člověk dal všem ptáčkům na nebi a všem polním zvířatům jméno* (Gen 1,26; 2,20).

Stvořená skutečnost

V Knize moudrostí je chválen řád stvořených věcí. *Ty jsi všechno uspořádal s mírou, počtem a váhou* (Mdr 11,20). Podle plánu stvoření existuje pro všechno míra času. Je třeba dodržet Bohem stanovené lhůty. Ve 3. knize Mojžíšově, zvláště v kap. 23., 24. a 25. jsou uvedeny předpisy, které se vztahují na určité lhůty, které je nutno dodržovat. Tak např. 23. kapitola, verš 15.: *Potom si odpočítáte ode dne odpočinku, ode dne, kdy jste přinesli sno-*

pek k oběti podáváníí, plných sedm týdnů. K dni po sedmém dni odpočinku napočítáte padesát dní a pak přinesete Hospodinu novou přídatnou oběť.

Naše dni jsou sečteny. Žalmista hovoří o této ohraničenosti takto: *Našich let bývá úhrnem sedmdesát, u toho, kdo je při síle, osmdesát. Většina z nich je trýzeň, neboť rychle pomíjejí a my odlétáme* (Ž 90).

I hmotné prostředky jsou odměřeny, jak nám to představuje podobenství o talentech: *Jednomu dal pět hřiven, druhému dvě a třetímu jednu* (Mt 25, 15). I dluhy mohou nabývat různých rozměrů: Nemilosrdný služebník dlužil svému pánu deset tisíc talentů, jeho spolumužník dlužil nemilosrdnému jen sto denárů.

Boží měření

Z přidělených darů a z přiděleného času budeme skládat Bohu účty. *Vydej počet ze svého správcovství* (Lk 16,12). Před věčným Bohem, pro kterého platí zcela Boží měřítka, vypadají kritéria zcela jinak. *Co jste učinili jednomu z těchto nejmenších, mně jste učinili.*

Právě v lásce může omezený člověk překročit všechny hranice: *Bůh je láska, kdo žije v lásce, ten žije v Bohu a Bůh v něm* (1 Jan 4,8).

Překročení všech pozemských měřítek

V knize *Slova na cestu* napsal biskup dr. Kurt Krenn: *Člověk je obdivuhodný Boží tvor; člověk je schopen velikých věcí; člověk je svým způsobem mírou všech věcí; člověk je však skutečně člověkem teprve tehdy, když je člověkem posvěceným*

a svatým. Být pouhým člověkem člověku nestačí; člověk potřebuje Boží lásku, musí být především vykoupen od všeho, co dluží hříchem sobě samému; musí být pozdvižen Boží milostí a zachráněn; člověk musí být svatý, protože Bůh je svatý. Bůh říká: »Osvědčte se jako svatí a buďte svatí, protože já jsme svatý« (Lev 11,44). Svatý Bůh – posvěcený člověk. V této shodě člověka s Bohem se odehrává drama, kterému říkáme náš život a které má být jednou životem v plnosti.

Plnost je život věčný. Překračuje všechna měřítka. *Ani oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, co Bůh připravil těm, kteří ho milují* (1 Kor 2,9). Protože jsme povoláni, abychom byli Božími dětmi a Bůh nám dává účast na svém vlastním životě, je **nejhlubší realita člověka**, pro kterou byl Bohem vyveden z nicoty k bytí, **nezměřitelná**. Člověk není schopen svými silami zajistit svůj věčný život. Všechno takové úsilí zbudovat věčný ráj na zemi, je iluzorní. Povolání k věčnému životu je zcela nezměřitelný dar nezměřitelné Boží lásky.

Zde selhávají všechna lidská měřítka. Bůh je nejvyšší možná skutečnost. Do této skutečnosti budeme proměněni, jak píše sv. Pavel v druhém listě Korintánům: *Ten Pán je však Duch, a kde je Duch Páně, tam je svoboda. My všichni s nezakrytou tváří odrážíme jako v zrcadle velebnost Páně, a tak se přetvořujeme stále více a více k zářivé podobě, jakou má on* (2 Kor 3,17). Tato božská vznešenost je skutečností. Pouze ji není možno vyjádřit žádným měřítkem. Tady pozitivizmus selhává. V rozhovoru s Nikodémem říká Ježíš: *Bůh mu dává Ducha v míře neomezené. Kdo věří v Syna, má život věčný; kdo však odpírá věřit v Syna, nespátí život* (Jan 3,35).

P. Vilém Studer

Společný pastýřský list českých a moravských biskupů na 1. neděli postní 1997 – pokračování ze strany 5

odpuštění, které člověk vykoná. Zeptejme se tedy poctivě, zda jsme opravdu ochotni přihlásit se k vinám našich otců, a to jako první, a tak otevřít cestu ke smíření také ostatním?

A ještě o jedné aktuální věci papež píše: „*Vážné zpytování svědomí doporučovala většina kardinálů a biskupů zvláště ve vztahu k církvi naší doby. Je třeba, aby se křesťané na prahu nového tisíciletí pokorně postavili před Pána a ptali se sami sebe na svou spoluzodpovědnost ve vztahu ke zlu naší doby*“ (čl. 36). Ani my, i když jsme byli za minulých let všelijak omezováni a poškozováni, nemůžeme říci, že se nás viny, nakupené v posledních šesti desetiletích, netýkají, že odpovědnost mají jen ti druzí! Jsme ochotni tedy dělat pokání i za zla doby nacismu, poválečné zvěře a za dobu vlády komunismu? A co naše současnost s rostoucím sobectvím, násilím, rasismem, politickými šarvatkami, ekonomickými podvody? Jsme ochotni říci: „I my jsme přispěli svými vinami, Bože, odpusť?“ A můžeme jít dějinami dál, aniž bychom toto pokání kdy dělali?

Už proroci Starého zákona nás učí vidět v dobách pronásledování Boží napomenutí a ve chvílích osvobození příležitost začít radikálněji utvářet život Božího lidu ve větší věrnosti Bohu. V tomto duchu se musíme ptát, jak naplňujeme smysl Desetiletí duchovní obnovy, které máme zanedlouho završit.

Sestry a bratři, v tomto roce budeme slavit svatovojtěšské milénium, setkáme se s papežem Janem Pavlem II. a také se budeme určitým způsobem podílet na druhém evropském ekumenickém shromáždění ve

Štýrském Hradci. I tam bude tématem smíření, a to tématem přímo hlavním. Je nazváno: Smíření – dar od Boha a pramen nového života. V této postní době bychom mohli a měli tímto směrem vykročit. Jen tak si totiž můžeme plně uvolnit ruce i srdce pro všechno dobré, co máme v této době přechodu z jednoho do druhého tisíciletí vykonat, jen tak můžeme být před Bohem i před světem skutečnými křesťany.

Ve svém poselství k 1. lednu 1997 – k Světovému dni míru – Svatý otec napsal: „*Trvalý mír není jen otázkou struktury a mechanismů. Spočívá především v přijetí určitého stylu lidského soužití, vyznačujícího se vzájemným přijetím a srdečným odpuštěním. Všichni potřebujeme odpuštění svých bratří, a proto všichni musíme být také ochotni odpustit. Prosit o odpuštění a odpustit je cesta, která je hluboce důstojná člověka:*

někdy je to jediné východisko ze situací poznamenaných dlouhodobou nenávistí“ (čl. 4).

Prosit o odpuštění – Boha i lidi – a odpustit, a to zcela konkrétně těm, proti nimž něco máme, to je náš společný úkol pro tuto postní dobu. Tedy v modlitbách, křížových cestách, adoracích, kajících pobožnostech vyznávejme svůj podíl na vinách tohoto národa a církve jako celku. Vyznávejme a prosme s důvěrou o odpuštění pro nás i pro všechny. V rodinách, společenstvích, farnostech hledejme cesty k usmíření mezi jednotlivci i mezi generacemi. Odpusťte duchovním pastýřům i nám biskupům to, co nám máte za zlé. Nepřipusťme, abychom se ve farnostech navzájem míjeli bez zájmu, abychom vinili za jakoukoliv nepřijemnost vždy jen ty druhé. Musíme vyznávat osobně: jsem vinen, jsme vinni – Pane, odpusť! Ve svátosti smíření nemůžeme sami žádat od-

Cílem všeho rolníkova snažení jsou žně. Především při orbě a setí a při všem jeho konání jsou žně jeho první myšlenkou a starostí a všechna jeho práce směřuje k nim. Stejně tak poslední věci jsou pro člověka vlastně těmi prvními, které musí mít od počátku před očima, aby dal svému životu správný směr.

Josef Bernhard

puštění, jestliže jsme ze srdce neodpustili každý svým bližním!

Bratři a sestry, není to lehký úkol. Ale jeho naplnění je navýsost nutné. Bez vzájemného odpuštění není pravého míru a bez pravého odpuštění nenajdeme pro sebe a pro své snahy Boží požehnání. Pusťme se tedy, s Boží pomocí, do společného díla.

K tomu vám žehnají

biskupové českých a moravských diecézí

O budoucnosti kléru

18. ledna přijal papež druhou skupinu francouzských biskupů „ad limina“. Hlavním tématem rozhovoru byla budoucnost kléru.

Řekl biskupům ze severní Francie, že ví o mnoha kněžích, kteří s obtížemi zvládají tak velké množství úkolů a práce. Chápe jejich obavy o budoucnost křesťanských společenství, která nutně potřebují své kněze... *Zatím vás vyzývám k naději...*

S poukazem na slova sv. Pavla Timoteovi hovořil o těsné souvislosti mezi kněžským svěcením a misijním posláním. Bez této jednoty by z kněžské služby byl jen sociální servis. Kněží jsou především Božími muži.

Na první místo je třeba postavit Eucharistii, která uchová-

vá duchovní poklad církve. Ona posiluje kněze v Kristu, nejvyšším Veleknězi, jehož je kněz sluhou. Na druhém místě pak je liturgie hodin, rozjímání o Božím slově, Lectio divina a modlitba. *To všechno vede kněze, aby žil v důvěrném spojení s Pánem... Z Boží přítomnosti získá kněz potřebnou posilu, aby plnil vůli Toho, jenž jej povolal, a byl tak dobrým nástrojem Ducha svatého... Podle slibu, který složil kněz při své ordinaci, je tímto nástrojem tehdy, když poslouchá svého biskupa.*

Zmínil se pak o kněžském celibátu. *Čistota disponuje toho, kdo chce zasvětit svůj ži-*

vot Bohu, aby obětoval Pánu všechny své vnitřní schopnosti.

Papež znovu zdůraznil, že ví o tom, jak mnozí kněží musí pracovat až na pokraj svých sil. Ví také o jejich chudobě a žalostných podmínkách, které dobrovolně přijímají, aby mohli plnit své poslání. Z toho ještě více vyplývá potřeba **solidních základů pro výchovu nových kněží.**

Nezbytnou složkou je také bratrská vzájemnost mezi kněžími. Mohou se navzájem podpořit a modlit se jeden za druhého. Poukázal na význam stálých jáhnů a dobrou rajonizaci klášterů a duchovních center, aby lidé mohli znovu najít hodnotu klidu a usebranosti uprostřed světa, který je tak lhostejný ke všem náboženským věcem.

VIS

❑ Radio PROGLAS na nové frekvenci

Křesťanská rozhlasová stanice **Radio Proglas** zvítězila v soutěži o frekvenci **93,3 MHz** z vrcholu Pradědu. Po dvou stávajících kmitočtech (90,6 MHz ze Svatého Hostýna a 107,5 MHz z Brna) je to již třetí frekvence – nejsilnější. Díky tomu se počet posluchačů přibližně zdvojnásobí.

❑ Volba nástupkyně Matky Terezy

Matkou Terezou založený řád Misionářek bliženské lásky absolvoval v minulých dnech svou generální kapitulu. Středem pozornosti shromáždění, na které se sjelo 120 delegátek z mnoha zemí světa, byla otázka volby generální představené. 86letá nositelka Nobelovy ceny za mír se ze zdravotních důvodů o další zvolení neucházela. Po skončení generální kapituly se delegátky, které zastupují více než 4000 řádových sester, odebraly na neznámé místo, aby vykonaly exercicie. K volbě generální představené se volební kolegium sešlo 2. února. Kromě představené byla zvolena ještě generální asistentka a čtyřčlenná řádová rada.

PĚŠÍ POUŤ LEVÝ HRADEC – VELEHRAD

S požeňáním tehdejšího kardinála Františka Tomáška se v r. 1982 konala poprvé pouť na Levý Hradec u Roztok u Prahy – památné místo volby sv. Vojtěcha pražským biskupem (19. 2. 982).

Letošní pouť bude mít 11 etap. Bude se putovat většinou o sobotách a nedělích těmito místy:

Levý Hradec – 15. 2. mše sv. v 9.00 hod., Stará Boleslav – 16. 2. mše sv. v kostele sv. Václava v 8.00 hod., Nymburk, Libice, Týnec n/L., Prachovice, Hlinsko, Nové Město na M., Zvole, Předklášteří, Tišnov, Lipůvka, Křtiny, Luleč, Bohdalice, Nesovice, Koryčky, Korýčany, Sv. Klement, Velehrad – slavná mše sv. 1. 6. v 10.00 hodin.

Účast na pouti může být přímá (třeba jen na některých etapách), duchovní (modlitba na úmysl pouti) nebo finanční a hmotná (pohoštění a ubytování poutníků).

Duchovní texty a podrobný program pouti na adrese pořádající Národní rady Sekulárního františkánského řádu (SFR) – K návsí 6, 713 00 Ostrava-Heřmanice nebo na adrese: Dr. František Reichel, Pohoří-Chotouň 80, 254 01 Jílové u Prahy, tel: 02/995 10 35.

❑ Církev se distancuje od trestu smrti

V právě vydaném latinském vydání světového katechismu se církev distancuje zcela ve smyslu encykliky „Evangelium vitae“ od trestu smrti. Prefekt Kongregace pro učení víry kardinál Joseph Ratzinger prohlásil, že se papež Jan Pavel II. vyjádřil v této encyklice jasně proti trestu smrti. Církev je přesvědčena, že případy, při nichž by trest smrti působil jako trest nebo odstrašující prostředek, se nevyskytují.

❑ Zemřel první albánský kardinál

Albánský kardinál Mikel Koligi zemřel 28. 1. ve věku 94 let. Papež Jan Pavel II. mu jako prvímu Albánci udělil r. 1994 kardinálskou hodnost jako uznání jeho věrnosti křesťanské víře, kterou prokázal během víc jak 40letého pobytu ve vězení a pracovních táborech. Mikel Koligi pracoval ve farnosti v severní Albánii, kde byl v r. 1946 podobně jako stovky jiných kněží a řeholníků zatčen. Většina z nich byla odsouzena na nucené práce, Koligi byl deportován do bažinatého území, kde kopal zavodňovací kanály. S Janem Pavlem

II. se poprvé setkal 25. dubna 1993 během papežovy cesty do Albánie. Tehdy ho informoval o svých zážitcích a o osudu mnohých spolubratřích v době komunistické nadvlády. Po smrti kardinála Koligi má kardinálské kolegium 149 členů, z nichž 110 nedosáhlo dosud věku 80 let a jsou tedy oprávněni účastnit se papežské volby.

❑ Jan Pavel II. navštíví Libanon a Sarajevo

Podle zpráv tisku navštíví papež Jan Pavel II. Libanon. Zpráva se odvolává na vyjádření apoštolského nuncia v Bejrútu arcibiskupa Pabla Puente, který však nesdělil bližší údaje o datu návštěvy a jejím trvání.

Podle oznámení z Vatikánu navštíví papež Jan Pavel II. 13. dubna Sarajevo. Svou návštěvou chce povzbudit tamní katolíky, aby vydávali svědectví o Kristu a snažili se o porozumění a spolupráci s ostatními náboženskými vyznáními. Jan Pavel II. byl pozván do Bosny minulý rok vládou země, kterou tvoří muslimové, Chorvatí a Srbové. Pozvání obdržel i od kardinála Vinko Puljiče.

❑ Diecézní setkání mládeže v Brně

Setkání přibližně 150 mladých lidí, kteří pracují s dětmi a mládeží v brněnské diecézi, se konalo v budově církevního studentského domova Petrinum na Veveří ve dnech 31. 1.–2. 2. Náplní tohoto setkání bylo sdělování zkušeností a navázání vzájemných kontaktů. Setkání byl přítomen také brněnský biskup Vojtěch Cikrle. Promluvil o možnostech jak motivovat mladé lidi pro službu druhým, o odpovědnosti a o touze mladých po pravdě, lásce a dobru. Povzbudil všechny, aby se nebáli neúspěchů a aby svůj život brali jako službu druhým i Bohu, který s nimi počítá.

ČBK

Povolání farníků

25. ledna se Jan Pavel II. setkal s třetí skupinou francouzských biskupů z jihovýchodní oblasti. Hovořil s nimi o některých úvahách týkajících se *povolání farníků*. Zastavil se u skutečnosti, že mnoho diecézí má snahu se reorganizovat, přeskupovat a modelovat své územní struktury. Vzpomněl také, že preláti restrukturalizovali komunitu, aby se rozšířila možnost vzájemných konzultací.

Pro církev je nyní příznačné snížení počtu kněží, ale také úbytek praktikujících věřících. Příčiny tohoto znepokojujícího stavu jsou komplexní a není možno přitom ignorovat vliv společenských proměn na věřící a na křesťanská společenství, která jsou již dlouho zakořeněna v těchto teritoriích.

Ale tím nejpodstatnějším zůstává farnost, která tvoří místní církev. Ať už je velká nebo malá, není nikdy pouhým sdružením. Musí být ohniskem, v němž žijí údy Kristova těla.

Je centrem důležitých funkcí, jako je modlitba, katecheze, svátosti a především Eucharistie a konečně charitativní služby.

Každá reorganizace musí směřovat k tomu, aby se mohly lépe plnit právě jmenované funkce.

Pak hovořil papež o nezbytnosti dobrých a odpovědných farníků a nutné dobré spolupráci mezi knězem a farníky. Je to místo, kde se musí jasně koordinovat a spojit všeobecné a svátostné kněžství. Farníci musí evangelizovat, ale také být evangelizováni. Je třeba stále klást farníkům otázku, co dělají, aby ti, kteří byli také pokřtěni, ale nyní navštěvují kostel jen příležitostně, znovu objevili milost a důstojnost, které se jim dostalo v mládí.

Chtěl bych povzbudit věřící vašich diecézí, aby obnovili svou angažovanost na poli evangelizace.

Při všech změnách je třeba myslet na to, aby svátosti byly přístupné většině věřících ve všech etapách jejich života.

VIS

Veliká naděje

S radostrnými úsměvy na tvářích a příjemnými pocity v srdcích se do svých domovů rozcházel účastníci první ekumenické bohoslužby slova, uspořádané dne 23. ledna 1997 v chrámu sv. Vavřince v Bystřici n. P. Evangelíci, katolíci a věřící z Křesťanského společenství zaplnili celý kostel, aby společně chválili a velebili Boha. Společně také prosili za odpuštění svých provinění proti jednotě Církve a o sílu k pochopení toho druhého. Neboť vskutku po dlouhá léta jsme žili vedle sebe ve vzájemné nedůvěře a s mnohými předsudky. Co však činí Duch svatý, který byl hlavním aktérem a iniciátorem tohoto setkání věřících, je vždy dokonalé, perfektní a hodno úcty. Ten den totiž začalo zde v Bystřici n. P. „něco“ nového, co skýtá pro nás všechny velikou naději. Kdo se bohoslužby zúčastnil, je Bohem volán k živému svědectví skutečně možné jednoty křesťanů.

Československou evangelickou církev zastupovali farář Daniel Ženatý z Nového Města n. M. a vikář Samuel Široký z Bystřice n. P. Křesťanské společenství zastupoval kazatel Marek Ondrášek a církev katolickou farář P. Bohumil Poláček z Bystřice n. P. s jáhnem Ladislavem Kincem z Proseřtína. Těšíme se na další společné setkání. Bohu díky!

V Bystřici n. P. 28. 1. 1997, Bohumil Mačák

PORTA CATHOLICA 1997

10. setkání křesťanských rytmických skupin i jednotlivců se uskuteční v sobotu 6. července 1997 v poutním kostele sv. Prokopa na Sázavě.

Přihlaste se co nejdříve, nejpозději do 1. 6. 1997 na adrese: Jan PATA, Černé Budy 75, 285 06 Sázava nad Sázavou, a přiložte texty písní, které byste chtěli zpívat.

Pro zasmání

Pan farář dostal dopis od mladého muže: „Nebudu chodit do kostela, abych se tu díval na pokrytce, kteří si v neděli hrají na zbožné.“

Odepsal mu: „Žádný strach, mladý muži, o jednoho víc nebo míň...!“

„Jak dopadl váš syn u matury?“ „Propadl. Představte si, oni se ho ptali na věci, které se staly, když ještě ani nebyl na světě!“

Holandské přísloví

V době konání holandského pastoračního koncilu připomněly noviny jedno přísloví: Jeden Holanďan – jeden teolog, dva Holanďané – jedna církev, tři Holanďané – jedna hereze.

PRAŽSKÝ LORETÁNSKÝ SBOR pořádá konkurs

do obou mužských hlasových skupin – tenoru a basu, který se koná ve čtvrtek **27. února 1997 v 19.00 – 20.30 hod.**

ve zkušebně kostela Nejsvětějšího Srdce Páně na nám. Jiřího z Poděbrad v Praze (vchod ze zadu přes zahrádku).

Práce ve sboru je zaměřena na interpretaci duchovní hudby. Sbor vystupuje při bohoslužbách a pořádá koncerty duchovní hudby v Praze a v České republice. Další informace na tel. 02/684 70 78.

Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej svůj majetek a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mě! (Mt 19, 16). Milý bratře,

cítíš ve svém srdci Boží pozvání k dokonalějšímu životu podle evangelijních rad a chceš na ně odpovědět, napodobuje sv. Františka z Assisi a velkého ctitele Neposkvrněné Panny Marie sv. Maximiliána Kolbeho? Nabízíme Ti možnost realizace tvých ideálů v minoritském řádu. Chceš-li získat podrobnější informace o našem způsobu života, napiš na adresu: **P. Kryštof Skibinski, Minoritská 1, 602 00 Brno.**

DOMINIKÁNSKÝ KLÁŠTER

Konvent dominikánů, Slovenská 14, Olomouc, tel.: 068/522 47 10.

Cyklus přednášek pro hlubší chápání liturgického slavení. Vždy ve čtvrtek během doby postní v 19.30 hod. v přednáškovém sále kláštera:

20. 2. 1997 – ČLOVĚK A SYMBOL
27. 2. 1997 – MLUVA OBRAZU

Koncem r. 1996 vyšlo nulté číslo české edice Mezinárodní katolické revue *Communio*. Tato revue, již roku 1972 založili Hans Urs von Balthasar, Henri de Lubac, Joseph Ratzinger a další (v Polsku pak o něco později kardinál Karol Wojtyła), se představuje svazkem s názvem „*Communio – program*“. Jeho autory jsou vedle již uvedených teologů též kardinál Jean Daniélou, Jean Corbon, jeden z redaktorů Katechismu katolické církve, a velvyslanec České republiky ve Vatikánu František X. Halas. Boží společenství (*communio*) s člověkem v Ježíši Kristu a jeho Církvi, jež je skutečností křesťanské víry, je věřícímu pobídkou k milujícímu poznání a zvěstování vždy většího Boha. Revue *Communio* se svými příspěvky z per světových a národních autorů staví této dynamice víry do služeb. Vzniká spoluprací patnácti národních redakcí ze tří kontinentů a v Čechách bude od příštího roku vycházet jako čtvrtletník. Bude se zabývat články vyznání víry, božskými ctnostmi, přípravou na třetí tisíciletí atd.

VZDĚLÁVACÍ AKTIVITY PRACOVNÍ SKUPINY PPR

Vzdělávací kurzy pro instruktory PPR:

21. 2. 1997 – 17.00 – 19.00 hod. – příprava snoubenců;

22. 2. 1997 – 9.00 – 17.00 hod. – nabídka programu sexuální výchovy mládeže;

21. 3. 1997 – 17.00 – 19.00 hod. – práce s nesprávně vyhodnocenými záznamy;

22. 3. 1997 – 9.00 – 17.00 hod. – shrnutí pedagog. a psychol. aspektů poradenství PPR;

19. 4. 1997 – 9.00 – 17.00 hod. – informativní setkání i pro ty, kdo se poradenstvím PPR nezabývají;

17. 5. 1997 – 9.00 – 17.00 hod. – laktační amenorea a PPR jako metoda vyhnutí se početí při kojení.

Všechny tyto kurzy probíhají v Brně v jídelně polikliniky, Žerotínovo nám. 6. Přihlášky zasílejte na korespondenčním lístku nejméně 10 dnů před termínem kurzu na adresu: **Pracovní skupina PPR, poliklinika, Žerotínovo nám. 6, 602 00 Brno.**

PŘEDNÁŠKY KOLEGIA KATOLICKÝCH LÉKAŘŮ

Každý druhý pátek v měsíci pořádá Kolegium katolických lékařů v Brně přednášky zaměřené na témata na pomezí medicíny a teologie. V letošním studijním roce již proběhla setkání věnovaná vztahům mezi mužem a ženou (P. MUDr. M. Mráz, SJ), koncepci lékařské etiky (MUDr. T. Lajkep), homeopatii (prof. A. Svoboda) a církevnímu manželskému právu (P. Damián Němec). Aktuální problémy eutanazie budou předmětem diskuzního večera v pátek 14. 2. 1997, během něhož doc. Květoslav Šipr pojedná o eutanazii z pohledu lékaře, P. Josef Kuře, SJ, o teologických problémech eutanazie a doc. Marta Munzarová o současném stavu řešení problému v jiných zemích.

Do programu Kolegia katolických lékařů na další měsíce byla zařazena přednáška Mons. ThDr. Josefa Laštovici z Vatikánu o nedávno zveřejněné encyklice Jana Pavla II. *Lidská sexualita: pravda a význam* (14. 3. 1997), pojednání MUDr. Ivana Remeše o působení sekt na člověka (11. 4. 1997) a promluva předsedy staršovstva Církve bratrské MUDr. Pravdomila Dostála na téma *Závažně nemocný a jeho lékař*. Přednášky se konají vždy od 17 hodin v zasedací místnosti brněnského Centra dětských odborných lékařských služeb („Bílá poliklinika“), Žerotínovo nám. 4–6. Na závěr informace: Většina přednášek je otiskována v bulletinu *Scripta bioethica*, o který se zájemci mohou přihlásit na adrese: Kolegium katolických lékařů, Petrov 4, 602 00 Brno.

Pod názvem „Moji přátelé“ uvede sdružení Sursum corda 25. 2. 1997 v 17.00 hod. v Brně, Veletržní 19, v Letohrádku Mitrovských pořad k uctění básníka Jakuba Demla.

**Neděle 23. 2. – 2. postní
Gn 22,1–18**

Izák - syn – jediná skutečná naděje Abrahamova, viděno bez víry. Bůh – dárce všeho – základ všech nadějí Abrahamových – tak je to viděno očima víry. A pro základ všech nadějí – Boha – lze dát všechny naše naděje všanc. To je cesta následování a svobody, i pro mne.

Pondělí 24. 2. – Lk 6,37–38

Najít ve svém srdci milosrdenství není vždy snadné. Hlavně tam, kde nás někdo skutečně zranil. A přece je v tom cesta i k našemu osvobození i cesta k tomu, aby bylo odpuštěno nám.

Úterý 25. 2. – Iz 1,16–20

Projevem mé opravdové touhy po odpuštění je v Božích očích i moje ochota stále se učit jednat dobře a hlavně hledat právo. Bůh počítá s tím, že se učím a hledám, že nejsem hotovým člověkem. Přesto mi dává jistotu úplného odpuštění.

Středa 26. 2. – Jer 18,18–20

Kdo to neprožil? Myslel jsi to dobře, chtěl jsi dělat to, co se líbí Bohu a druzí to nejen nepřijali, ale obrátili se proti tobě. Jeremiáš jako předobraz Pána Ježíše nám ukazuje východisko.

Čtvrtek 27. 2. – Jer 17,5–10

Bratři a sestry nám ve chvíli nouze mohou hodně pomoci, ale spoléhat se učíme jen na Boha. Nejen, že mě Bůh na rozdíl od člověka nezklame, ale budu-li spoléhat na člověka, ošidím se o zkušenost víry, že Bůh skrze utrpení dává i růst, na poušti dává rašit novému životu.

Pátek 28. 2. – Gn 37,3–4.12–13.17–28

Josef – předobraz Pána Ježíše. Je vždy údělem Božího vyvoleného, aby nechal působit Boha v utrpení a těžkostech svého života. Je to cesta k radosti.

Sobota 1. 3. – Mich 7,18–20

Bůh odpouští tak, že zapomíná, umí zapomínat, protože umí milovat, má zálibu v milosrdenství. Když jsem to prožil, měl bych to šířit svými životními postoji dál.

Neděle 16. února 1. neděle postní	- 1. et.: Gn 9,8–15 Ž: 25 (24)A–5ab.6+7bc 8–9 2. et.: 1 Petr 3,18–22 Ev.: Mk 1,12–15	odp.: svov. 10
Pondělí 17. února férie	- 1. et.: Lv 19,1–2.11–18 Ž: 18,8.9.10.15 Ev.: Mk 25,31–46	odp.: Jan 6,64b
Úterý 18. února férie	- 1. et.: Iz 55,10–11 Ž: 33,4–5.6–7.16–17.18–19 Ev.: Mt 6,7–15	odp.: 18b
Středa 19. února férie	- 1. et.: Jon 3,1–10 Ž: 50,3–4.12–13.18–19 Ev.: Lk 11,29–32	odp.: 19b
Čtvrtek 20. února férie	- 1. et.: Est 14,1.3–5.12–14 Ž: 137,1–2a.2bc–3.7c–8 Ev.: Mt 7,7–12	odp.: 3a
Pátek 21. února férie	- 1. et.: Ez 18,21–28 Ž: 129,1–2.3–4ab.4c–6.7–8 Ev.: Mt 5,20–26	odp.: 19b
Sobota 22. února svátek Století sv. Petra, apoštola	- 1. et.: 1 Petr 5,1–4 Ž: 23 (22),1–3.4.5.6 Ev.: Mt 16,13–19	odp.: 1

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	16. 2.	17. 2.	18. 2.	19. 2.	20. 2.	21. 2.	22. 2.
Antifona	270	270	270	270	270	270	1309
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	270	271	271	271	271	271	1310
Antifony	288	828	843	858	874	890	1310
Žalmy	813	828	843	858	874	890	813
Kr. čtení a zpěv	288	292	295	298	302	305	1310
Antifona k Zach. kantiku	288	292	296	299	302	306	1311
Prosby	289	292	296	299	302	306	1675
Záv. modlitba	289	293	296	300	303	306	1311
Modlitba během dne:							
Hymnus	792	273	273	273	273	273	273
Antifony	289	293	296	300	303	306	310
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	289	293	296	300	303	307	1311
Záv. modlitba	289	293	296	300	303	306	1311
Nešpory: SO							
Hymnus	268	268	268	268	268	268	268
Antifony	286	290	838	853	868	884	311
Žalmy	808	823	838	853	868	884	916
Kr. čtení a zpěv	286	291	294	297	301	304	311
Ant. ke kant. P. M.	287	291	294	298	301	304	312
Prosby	287	291	295	298	301	305	312
Záv. modlitba	289	289	293	296	300	303	314
Kompletář	1238	1242	1238	1242	1254	1257	1260
							1238

Představujeme

vám...

Knihy si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

PO STOPÁCH JEŽÍŠOVÝCH (obj. č. K 2544)
Gerhard Kroll, SJ

Autor knihy Gerhard Kroll, SJ se narodil v roce 1914 v Ap-
peln, v roce 1940 byl vysvěcen na kněze a od roku 1950 půso-
bí v Katholische Diasporamission v Lipsku.

Krollovo mezinárodně uznávané dílo *Po stopách Ježíšových*
se snaží být něčím víc než jen důkladným místopisem Palesti-
ny a pečlivým zachycením dějinného kontextu Nového zákona.
Chce napomáhat křesťanskému rozjímání o konkrétním Ježíšově životě, jeho
utrpení a zmrtvýchvstání.

Na bohatém faktografickém materiálu
a téměř dvou stovkách fotografií, map
a grafů nám kniha přibližuje duchovní,
společenské a přírodní poměry doby Je-
žíšovy. Čtenář tak získává plastický, ši-
roce pojatý obraz doby, složený mimo
evangelia ze starověké literatury, arche-
ologických nálezů a kriticky podaných in-
formací o soudobých bádáních.

*Uvedenou knihu je možno díky její mi-
mořádné obsahové hodnotě a krásnému
knížnímu provedení použít jako dar.*

Váz., 486 stran, 395 Kč.

Objednávání Světla

**Světlo si lze objednat
na adrese:**

**Matice cyrilometodějská
s. r. o.**
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

* * *

**Zájemce o předplatné
ze Slovenska prosíme,
aby se obrátili
na firmu RODENY
(adresa je uvedena
v tiráži), která Vám dá
instrukce
a zašle složenku
na zaplacení.**

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatel-
ství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1;
telefon a fax 068/522 28 03. Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasťní správou pošt
v Ostravě č.j. 2363/93-F/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: RODE-
NY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 087/41 83 83; podávání novinových zásilek povolené SF, š. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-
OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U tisku o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako
Litmanová, Medjugorje aj.); se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.

Matice cyrilometodějská s.r.o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

Odesílatel:

Novinové výplatné

Poštovné úvěřováno